

«Ω! διατί ἐζήτησα τὴν δόξαν καὶ τὴν φήμην
Ἐπὶ ἀστάτου κύματος καὶ ἐπὶ ξένης γῆς! . .
Πλὴν τὸ παρὸν ἀμείλικτον τοῦ τυρπνεῖ τὴν μνήμην
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν του σείεται ὡς μακρὴ καταιγὶς.

Εὐρίσκει πλὴν ἀπανταχοῦ ὁ νοῦς παρηγορίαν
Πρὸς τὰ μεγάλα τέκνα του ὁ Πλάστης θαφιλῆς
Φαινόμενος προικοδοτεῖ αὐτὰ μὲ καρτερίαν,
Ἦτις ἐστὶν ἐχέγγυον ἐνδόξου ἐντολῆς.

Ἀνάγκη βιαζόμενος ὁ ναυαγὸς φροντίζει
Περὶ τῶν τῆς ὑπάρξεως. Ἡ φύσις χορηγεῖ
Καρποὺς ἀφθόνους πρὸς τροφήν, ἡ φύσις τὸν στολίζει
Με φύλλα δένδρων εὖσσιμα, ὡς μητρικὴ στοργή.

Παρὰ τὰ χεῖλη ῥύακος ἐνθα βλαστάνουν ῥόδα
Καὶ κελαδεῖ ἡ ἀηδὼν μ' ἐρωτικὴν φωνήν,
Παρὰ λοφίσκου δροσεροῦ τὸν ἀνθισμένον πόδα,
Ἄντρα θερμὰ τῷ χορηγοῦν φιλόξενον εὐνήν.

Αὐτὴ δὲν εἶναι μὲν ἡ γῆ ἣν ὠνειρεύθη πρότερον,
Ἀλλ' εἰν' ἐπίσης ἄγνωστος, ὠραία, θαλερὰ,
Τοὺς κόλπους τῆς στολίσκασα μὲ ἄνθη καὶ μὲ χλόην
Κατοίκους μόνον προσδοκᾷ, ὡς νόμῳ ἀνθηρὰ.

Λύγην τινα περίλυπος μ' ἀργὸν βαδίζων βῆμα
Πρὸς τὴν ἀκτὴν παρεύεται τὰ λείψανα ζητῶν
Τοῦ πλοίου ὃν εἶχε φεισθῇ τὸ ἀδηπάγον κῆμα.
Τὰ βλέπει, καὶ ἀκίνητος δακρύει ἐπ' αὐτῶν.

Αἶφνης φωνὴ ἀνθρώπινος τὰς ἀκρὰς του κρούει.
Κυττάζει πρὸς τὴν θάλασσαν . . . ἀνέλπιστος χαρὰ
Ὀλκὰς ἐκεῖ προσέπλεεν, ὡς κύκνος ὅταν λούῃ
Τὸν χιονώδη του λαιμὸν εἰς ὕδατ' ἀργυρᾷ.

Τρέχ' ἐπὶ βράχου ὑψηλοῦ καὶ πανσθενεῖ κραυγάζει
«Ἄνδρες, βοήθειαν ζητεῖ ἀρχαῖος ναυαγός!»
Εἰς τὴν ἀκτὴν ταχύπτερον τὸ πλοῖον πλησιάζει
Καὶ χεῖρ ἀνθρώπου τείνεται τῷ ξένῳ ἀρωγός.

Τὸ πάτριον δὲ ἔδαφος ἐπαινιδῶν ὁ τάλας
Εἰς τοὺς οἰκείους ἱστορεῖ τοῦ πλοῦ του τὰ δεινὰ
Οὗτοι δ' ἐκχέουσι σπονδὰς εἰς τοὺς Θεοὺς μεγάλας
Καὶ ἐξυμνοῦν τὸν βίον του μὲ ἄσματα κλεινὰ.

Σὺ δ' ὅστις πρὸ μικροῦ ἡμῖν μ' ἐναρμονίους στίχους
Τὸ ἰνδαλμά της ἐψάλλες ὡς αὔρα μαγικὴ,
ὦ! μὴ μισήσης, ποιητὰ, τῆς λύρας σου τοὺς ἤχους
Οὗς συνοδεύουν πάντοτε παλμοὶ ἐρωτικοί.

Τὸ ἄστρον δ' ἐλάτρευες ἂν τώρα τρεμοσβύνῃ,
Μὴ ἔχασαν τὴν χάριν τῶν κ' οἱ στίχοι σου αὐτοί;

Ὁ πόνος θὰ λησμονηθῇ, ἡ δόξα δὲ θὰ μείνῃ
Πλὴν τίς ποτε ἀπῆλαυσεν αὐτὴν ἀδακρυτὴ;

Ὡς κύκνος ἐνέριος ἔζηε εἰς τὸν αἰθέρα
Τρεφόμενος μὲ ἔρωτα καὶ μ' αὔρας τῆς αὐγῆς,
Ἡ δὲ μολπήσου ἄγνωστος, πλὴν δρόσου γλυκυτέρου,
Ἦσσι ἀγγέλων μουσικὴ ἀντήχ' ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄν αἶφνης δαίμων βάσκανος καὶ θύελλ' ἀπαισίῃ
Ἐπὶ τῆς γῆς μὲς σ' ἐρρίψῃ ἐνδοξὸν ναυαγόν,
Μὴ καταροῦ τὴν τύχην σου. Βουλὴ σκληρὰ πλὴν θεῶν
Νὰ ἔχ' ἡ δόξα συνεχῶς τὴν λύπην ὁδηγόν (1).

Ἐν Κύπρῳ τὴν 13/25 Μαΐου 1867.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΛΑΦΩΝ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ἔτι δύο ἄνδρες ἐπίσημοι ἀπέθανον ἐπ' ἐσχάτων
ὁ Ἀθανάσιος Μικούλης πρῶτον γερουσιαστής καὶ ὑ-
πουργός, καὶ ὁ Γαβριὴλ Κατακάζης, Ἕλλην τὸ γέ-
νος, ἀλλὰ τῆς Ῥωσίας λειτουργός, πάλαι μὲν πρέσ-
βυς τῆς δυνάμεως ταύτης ἐν Ἑλλάδι, τελευταῖον
δὲ γερουσιαστής. Ὁ Κατακάζης καὶ μέχρι τῆς τε-
λευτῆς αὐτοῦ ἐτήρησε ζωηρὰ τὰ ἑλληνικὰ αἰσθήμα-
τα, εἰς ἱεράς Ἑλληνας ἐξομολογηθεὶς, καὶ εἰς τὴν ἑλ-
ληνικὴν ἐκκλησίαν παραγγεῖλας νὰ ψαλῇ ἡ νεκρώ-
σιμος ἀκολουθία. Ἦν δὲ ἀνὴρ εὐφυέστατος καὶ δε-
ξιὸς τὸν ναῦν, καὶ εἶχε τοὺς τρόπους γενναίους καὶ
μεγαλοπρεπεῖς. Ὡς μανθάνομεν δὲ ἀρῆκεν υἱὸν κλη-
ρονομήσαντα ὅλην τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΔΥΟ ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ-ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ. Α'. Ὁ ἱατρός
Ιουδῆς περιγράφει νέον παράσιτον ζῶον, ὃπερ εὑρε
περὶ τὸν λαιμὸν, τὸ στέρνον καὶ εἰς τὴν κόμην τῶν
γυναικῶν. Τὸ παράσιτον τοῦτο ζῶον ὁμοιάζει κατὰ
τε τὴν ὕψιν καὶ τὸ μέγεθος πρὸς μικρὰν μέλαιναν
κηλίδα ἰσομεγέθη βελόνης ἀκῆ. Εἰς γυμνὸν ὀφθαλ-
μὸν φαίνονται ἐπὶ τοῦ τριχέος σώματός του μικρὰ
μέλαιναί γραμμαὶ, αἵτινες συγχέονται πρὸς ἀλλή-
λας ἐνεκὰ τῆς σμικρότητος τοῦ ζωοφύου. Ἐξεταζό-
μενον δὲ διὰ μικροσκοπίου, δεικνύοντος τ' ἀντικεί-
μενα 140κις μείζονα, ἐμφαίνει τὰ ἐξῆς στοιχεῖα·
Κεφαλὴν ἔχουσιν καρχίας δύο, κοιλίαν, καὶ τέσσα-

(1) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ὁ ποιήσας τὰ ἀνωτέρω ἄσμα εἶναι Γάλλος, ἑλληνοπρεπὴ ἔχων τὸν κάλαμον ὡς ἑλληνικὴν ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν.